

Havnar kirkja 200 ár:

Mátti Gud eisini frameftir signa kirkjuna í Føroyum

— til framhaldandi at boða fólki okkara, at bjargingin finst bert hjá honum, og tað fólki, sum vendir honum bakið, hevur longu valt tann vegin, sum ber av leið, og sum leiðir í óúrkomandi ófori, segði Hans Jákup Joensen, sóknarprsetur, m.a., tá hann helt prædiku í Havnar kirkju sunnudagin í samband við at Havnar kirkja er 200 ár. Vit prenta prædiku hansara:

«Israel, tú kemur nær í ófori, tí einans hjá mær er bjarging» (Hosea 13,9 — Bubers týðing).

Sum menniskju standa vit altíð í ávisum samanhangi. Hesi samanhangi kunnu vera ymisk, men tey eru við til at mynda liv okkara og geva tí innihald og meining. Summi teirra velja vit sjálvi, og onnur fæðast vit inn í. Í sumnum verða vit standandi, so leingi okkum er liv lagað, meðan onnur í eina avmarkaða tíð vórðu við til at mynda liv okkara. Nøkur av teimum vóru týðningarmiklari enn onnur, tí tað vóru tey, sum góðu okkum tann tryggileika og ta vernd, sum neyðug var fyri livið. Tað fyrsta samhangandi, sum vit menniskju vita um, er heimið, har faðir og móðir

veittu okkum ta trygd og tær smDIR, sum treytaðu liv okkara frameftir. Heimið var staðið, har vit fingi høvi at vaksa upp og liva fyrsta partin av mannalivi okkara í tryggileika og uttan stúran fyri morgindegnum. Har nýttist okkum ikki at gjalda fyri uppihaldið, ei heldur skuldu vit gera okkum verd til tað. Heimið stóð opið fyri okkum, hvussu annars visti við, og hagar kundu vit leita og søkja okkum skjól, eisini tá ið vit til fánýtis søktu okkum tað allar aðrar staðir.

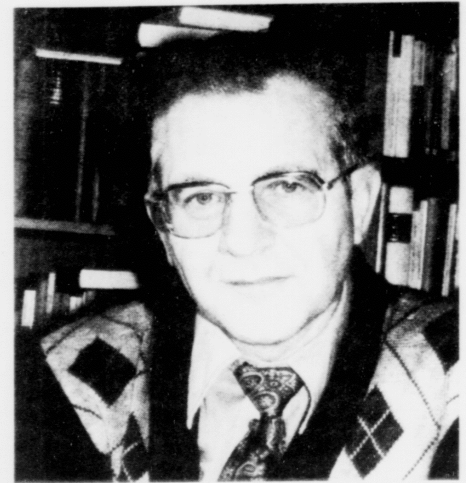
Men heimið var eingin útoyggj avbyrgd frá umheiminum og uttan samband við hann. Sum føroyingar viku vit upp í føroyskum heimi, og vórðu fyri livið merktir av tí. Tað var her, rót okkara

varð plantað á fyrst sinni, hiðani fekk hon fyrstu fæðslu sína, og her fekk hon so mikið gott í heiminum, at henni varð liv lagað. Tí ein og hvør rót má hava nakað at standa í og liva av, annars kemur tað at ganga, sum skaldið sigur, at »urtin hon fólkar og verður ikki drúgv, er róleysur stelkurin hin stinni«. Jorðildið, sum rót okkara stóð í og vaks upp í, var føroyska mentanin við sínum serligu eyðkennum. Hon var tann ættararvurin, sum eyðkendi tað umhvørvið, har vit vuku upp, lærd av og arvað frá ættarliðunum, sum undan vóru farin.

Hon er tann fœringur, sum vit fingi við okkum á livsferð okkara, og tann barlast, sum skuldi tryggja siglingina bæði um livsins og deyðans

hav. Sjálvsagt kemur okkurt afturat, og eitt og annað broytist við tíðini. Men saman um tikið fingi vit við okkum eina livsuppfatan og eitt siðalag, sum var ein heild. Tí er tað ein spurningur, um vit kunnu taka ávísar partar burtur úr hesi mentan og kortaini varðveita hana sum livsgrundarlag okkara í framtíðini.

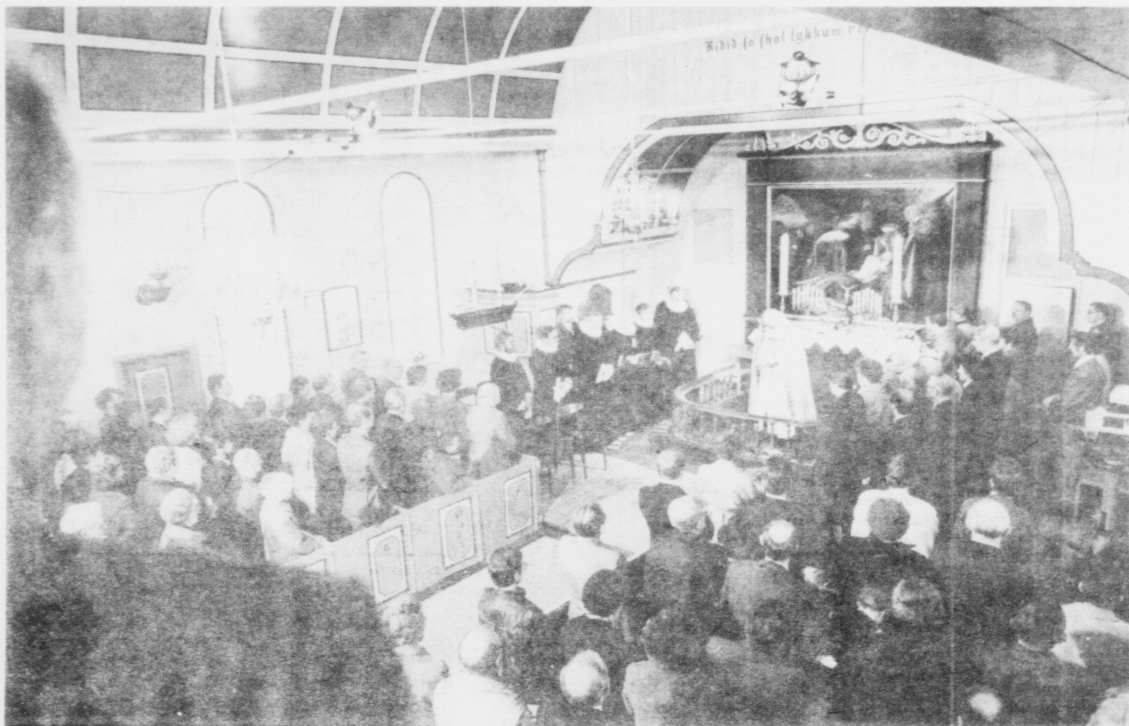
Úr kristnum sjónarmiði eru hesi samanhangi givin av Gudi. Á henda hátt hevur Gud givið okkum menniskjum eina vissa trygd í hesum av synd og óndskapi merkt heimi. Tann tryggin, sum hesi samanhangi geva hinum einstaka, er tó avmarkað, og er fyrst og fremst ætlað at byrgja upp fyri syndini og verstu fylgjum hennara. Øll vita vit, at tann dagur kemur í livinum, tá

ið heldur ikki hitt besta heimið á hesum foldum kann veita børnum sínum skjól — tí eisini tað er lagt undir tey víður-skifti og knýtt at teimum møguleikum, sum her standa okkum í boðið. Tá ið ódnirnar herja í livinum, tá ið deyðans hav skal siglast, tá søkja vit okkum skjól, og tá nýtist okkum skjól, sum ikki valdast teir møguleikar, sum hesin heimur hevur at bjóða. Forfedrar okkara vistu, hvør ið kundi veita teimum hetta skjólið. Tí er gamla føroyska mentanin gjøgnum súrgað av sannføringini um, at í síðsta enda er tað bert ein einasti, sum menniskju kunnu hava fult álit á, og tað er tann Gud, sum í Jesu Kristi kom til okkara fyri at liva liv okkara og doyggja deyða

okkara og verða við okkum allar dagar alt til veraldar enda. Alt virki á sjógv og landi varð tú útint sambært tí sannføring, at »um ikki Harrin byggir hús, arbeiða smiðirnar til einkis«. Sjónliga umboðið fyri hesa uppfatan var kirkjan á staðnum. Sjálvt barnið visti og skilti, at kirkjuhúsið var øðrvísi enn øll onnur hús. Hon var Guds hús í býnum ella bygðini, har var Gud hjá skapningi sínum, og har tók frelsarin burturvilsta barn sitt í fœvningin. Har byrjaði hann gerning sína við okkum, og hann fór eisini at vera hjá okkum, tá ið bar imóti endanum, trúgvur tí lyfti, hann gav okkum í dópinum. Dagliga minti kirkjan fólkið á, hvaðani tey vóru komin, og hvagar ein dag leiðin skal bera.

Men tað kemst neyvan uttanum, at henda sannføring er víknandi í fólki okkara, og óivað eru fleiri orsökir til tað. Sum sagt, er skriftorðið, sum eg byrjaði við, úr Hoseabókini, og eg má skilja til, at tað er umsetingin hjá Martini Buber, kenda jødiska filosofinum, sum eg havi brúkt. Tað er henda sama sannføring, sum býr undir orðunum: »Israel, tú

Frá hátíðarhaldinum í Havnar kirkju sunnudagin